

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 459/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. augusta 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Promont, spol. s r. o., Pod Táborom 2793/13, Prešov, zastúpenej advokátskou kanceláriou Vašiv & Partners, s. r. o., Vrátna 28, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Vladislav Vašiv, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 CoKr 8/2018 z 28. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Promont, spol. s r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júla 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Promont, spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“),

ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 CoKr 8/2018 z 28. marca 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v právnej veci vyhláseného konkurzu na majetok úpadcu obchodnej spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „úpadca“), správcom ktorého je [REDACTED], [REDACTED] Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“), uznesením sp. zn. 4 K 8/2016 z 22. novembra 2016 odmietol návrh schôdze veriteľov na výmenu správcu z [REDACTED], [REDACTED] na nového správcu [REDACTED], [REDACTED].

Krajský súd ako odvolací súd na základe odvolania podaného sťažovateľkou proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 4 K 8/2016 z 22. novembra 2016 uznesením sp. zn. 3 CoKR 1/2017 z 31. januára 2017 odvolaniu sťažovateľky vyhovel a uznesenie sp. zn. 4 K 8/2016 z 22. novembra 2016 zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd v uznesení sp. zn. 3 CoKR 1/2017 z 31. januára 2017 uložil okresnému súdu doplniť dokazovanie, pokiaľ ide o otázky, či vyzvaní dlžníci úpadcu uhradili finančné prostriedky do konkurznej podstaty na základe výzvy správcu a či sa tieto prostriedky stali majetkom konkurznej podstaty. Následne mal okresný súd posúdiť, či možno subsumovať výzvy na úhradu dlhov pod speňaženie majetku úpadcu podľa § 91 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“).

Okresný súd po doplnení dokazovania uznesením sp. zn. 4 K 8/2016 z 26. januára 2018 opätovne odmietol návrh schôdze veriteľov na výmenu správcu

z [REDACTED], na nového správcu [REDACTED], [REDACTED].

Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 K 8/2016 z 26. januára 2018.

Sťažovateľka v odôvodnení svojej sťažnosti uvádza: *«Sťažovateľ má za to, že postupom Krajského súdu boli porušené jeho základné práva, a to najmä tým, že Krajský súd sa absolútne nevysporiadal s preukázanými a zo súdneho spisu vyplývajúcimi skutočnosťami, nevyhodnotil ich vo vzájomnej súvislosti a arbitrárnym spôsobom, bez podrobnejšieho vysvetlenia v bode 16. Uznesenia 3 CoKr/8/2018 zo dňa 28. 3. 2018 skonštatoval, že speňažovanie majetku pred prvou schôdzou veriteľov nebolo závažným porušením ZKR, pretože do zvolania prvej schôdze veriteľov by mohli byť pohľadávky premlčané, čo by malo za následok už nemožnosť získania týchto finančných prostriedkov do konkurznej podstaty.*

13. Krajský súd týmto strohým a nedostatočne odôvodneným rozhodnutím jednoznačne porušil právo na spravodlivý proces. Absolútne nezobral do úvahy zistený skutkový stav, a to listinný dôkaz nachádzajúci sa v súdnom spise Súdu prvej inštancie na čl. 516 „Prehľad inkasa pohľadávok od dlžníkov úpadcu [REDACTED]“ pochádzajúci od správcu [REDACTED], z ktorého vyplýva zoznam ním vymáhaných a inkasovaných pohľadávok, ako aj ich jednotlivé dátumy splatnosti, pričom jednoznačne z tohto zoznamu vyplýva, že žiadna z vymáhaných pohľadávok nebola ohrozená jej premlčaním pred prvou schôdzou veriteľov, pretože najskoršie premlčanie by v zmysle § 397 Obchodného zákonníka nastalo dňa 28. 2. 2018 (4 roky od splatnosti pohľadávky) a najneskoršie dňa 30. 6. 2020 (4 roky od vyhlásenia konkurzu, ktorým nastala splatnosť nesplatených pohľadávok). Krajský súd zároveň opomenul a absolútne sa nevysporiadal vo svojom Uznesení 3 CoKr/8/2018 zo dňa 28. 3. 2018 ani s tvrdením Sťažovateľa ako prostriedku procesného útoku a obrany, ktoré Sťažovateľ v odvolaní zo dňa 6. 3. 2018 uviedol, a ktoré je v rozpore s predmetným záverom Krajského súdu, pričom išlo o tvrdenie, že speňažovaním peňažných pohľadávok úpadcu by bezprostredné znehodnotenie mohlo nastať v prípade, ak by pohľadávky úpadcu do konania prvej schôdze

veriteľov zanikli alebo stali sa nevymáhateľnými. Existenciu okolnosti odôvodňujúcich aplikáciu uvedenej výnimky ale Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení nezmieňuje. Preto zostáva jeho tvrdenie nie len logicky nesprávne, ale taktiež ničím nepodložené.»

Sťažovateľka je toho názoru, že krajský súd sa v napadnutom uznesení stotožnil s uznesením okresného súdu sp. zn. 4 K 8/2016 z 26. januára 2018 a v bodoch 15 až 17 dopĺňa argumentáciu okresného súdu, avšak bez toho, aby jasne a zrozumiteľne dal odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky, a bez toho, aby sa vyjadril ku všetkým vykonaným dôkazom.

V nadväznosti na to sťažovateľka namieta, že „... záver Krajského súdu o tom, že správca [REDAKOVANÉ] neporušil závažným spôsobom povinnosti vyplývajúce mu zo ZKR zasielaním výziev na úhradu pohľadávok úpadcu a následným inkasom týchto pohľadávok, je nesprávny. Sťažovateľovi nie je zrejmé, aké myšlienkové pochody Krajský súd k nemu doviedli. Ak totiž vezmeme do úvahy, že samotný súd prvej inštancie uviedol, že zasielanie výziev dlžníkom úpadcu na úhradu ich záväzkov, je speňažovaním majetku podľa § 91 ods. 1 ZKR a prihliadajúc na implicitný zákaz speňažovania majetku úpadcu pred konaním prvej schôdze veriteľov, ktorý je obsiahnutý v ust. § 91 ods. 3 ZKR, je objektívne nemožné dospieť k inému záveru, než tomu, že Správca svoje povinnosti porušoval, a to opakovane, o čom svedčí pluralita subjektov, ktorým Správca výzvy zasielal. Východiskovým predpokladom správneho právneho posúdenia je zachovanie logickej väzby medzi výsledkami vykonaného dokazovania a ich vyhodnotením.“

Sťažovateľka argumentuje tým, že uznáva, že zákon o konkurze a reštrukturalizácii pripúšťa výnimku a umožňuje speňažiť majetok úpadcu aj pred konaním prvej schôdze veriteľov, avšak len v situáciách bezprostredného ohrozenia majetku úpadcu, t. j. pri speňažovaní peňažných pohľadávok úpadcu by bezprostredné znehodnotenie mohlo nastať v prípade, ak by pohľadávky úpadcu do konania prvej schôdze veriteľov zanikli alebo sa stali nevymáhateľnými.

Sťažovateľka uvádza, že poukázala na uvedené nedostatky argumentácie súdu, existenciu okolností odôvodňujúcich aplikáciu uvedenej výnimky, ale súd ich vo svojom odôvodnení nezmieňuje. Preto podľa jej názoru zostáva odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu nielen logicky nesprávne, ale taktiež ničím nepodložené, a teda aj arbitrárne.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal nález:

„I. Základné právo Sťažovateľa na(a) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, (b) právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. 3. 2018, č. k. 3 CoKr/8/201, porušené boli.

II. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. 3. 2018, č. k. 3 CoKr/8/2018 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná...

Ústavný súd si pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

Z argumentácie sťažovateľky v sťažnosti vyplýva, že namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie predovšetkým z hľadiska nevyhodnotenia jej skutkových tvrdení a zjavne „*iracionálnych myšlienkových konštrukcií*“ uvedených v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu pri vyvedení právneho záveru, že správca konkurznej podstaty konal s odbornou starostlivosťou.

Ústavný súd k uvedeným námietkam sťažovateľky v prvom rade považoval za potrebné definovať/uviesť právny rámec vzťahujúci sa na danú vec.

Podľa § 7 zákona o konkurze a reštrukturalizácii konaním s odbornou starostlivosťou sa na účely tohto zákona rozumie konanie so starostlivosťou primeranou funkcii alebo postaveniu konajúcej osoby po zohľadnení všetkých dostupných informácií, ktoré sa týkajú alebo môžu mať vplyv na jej konanie.

Podľa § 42 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii súd aj bez návrhu odvolá správcu, ak opakovane alebo závažne porušil povinnosti ustanovené týmto zákonom alebo osobitným predpisom alebo mu vo výkone funkcie bráni zákonná prekážka; zákonnou prekážkou sa rozumie aj vylúčenie správcu podľa osobitného predpisu. Pred odvolaním správcu počas konkurzu súd vypočuje členov veriteľského výboru a aspoň troch zabezpečených veriteľov s najvyšším počtom hlasov počítaných podľa zistenej sumy ich zistených zabezpečených pohľadávok.

Podľa § 91 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii speňažovaním sa rozumie prevedenie všetkého majetku, ktorý podlieha konkurzu, na peňažné prostriedky v eurách na účel uspokojenia veriteľov. Za speňažovanie sa považuje aj zabezpečenie peňažnej hotovosti úpadcu, prijímanie plnení z úpadcových peňažných pohľadávok a odplatný prevod úpadcovho podniku alebo jeho časti.

Podľa § 91 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii účelom speňažovania majetku podliehajúceho konkurzu je získať čo najvyšší výťažok, v čo najkratšom čase, s vynaložením čo najnižších nákladov. Pri speňažovaní majetku podliehajúceho konkurzu správca postupuje spôsobom, ktorý s odbornou starostlivosťou vyberie tak, aby čo najlepšie splnil účel speňažovania a dodržal pravidlá speňažovania ustanovené týmto zákonom.

Podľa § 91 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii správca ustanovený pri vyhlásení konkurzu bezodkladne speňaží majetok, ktorý je bezprostredne ohrozený skazou, zničením alebo iným podstatným znehodnotením; pokyn príslušného orgánu ani rozhodnutie súdu sa nevyžaduje. Iný majetok môže správca začať speňažovať až po konaní prvej schôdze veriteľov.

Podľa § 91 ods. 6 zákona o konkurze a reštrukturalizácii výtťažok zo speňaženia majetku podliehajúceho konkurzu správca uloží na účet v banke alebo v pobočke zahraničnej banky; úroky vyplatené bankou alebo pobočkou zahraničnej banky za zostatok na účte sa považujú za výtťažok zo speňaženia majetku podliehajúceho konkurzu.

Ústavný súd uvádza, že správca konkurznej podstaty je osobitným subjektom konkurzného konania (osobou na konaní zúčastnenou). Do funkcie ho ustanovuje súd, ktorý ho v zákonom ustanovených prípadoch môže funkcie aj zbaviť. Súd je oprávnený vykonávať nad činnosťou správcu konkurznej podstaty dohľad (vyžiadať si od správcu správu a vysvetlenie, nahliadať do jeho účtov a vykonávať potrebné zisťovania). Správcovi môže uložiť, aby si vyžiadal na určité otázky názor veriteľského výboru, alebo správcovi môže dať pokyny sám. Základnou úlohou správcu je zistenie a zabezpečenie majetku a jeho následné speňaženie. Pri plnení týchto úloh je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a má samostatné postavenie tak voči úpadcovi, ako aj voči veriteľom. Zákonná úprava konkurzného konania mu zveruje realizáciu takých úkonov, ktorých výkon samotným konkurzným súdom neprichádza vzhľadom na ich povahu a rozsah do úvahy.

Zákon o konkurze a reštrukturalizácii obsahuje v § 7 legálnu definíciu konania správcu konkurznej podstaty s odbornou starostlivosťou. Dôvodová správa k zákonu o konkurze a reštrukturalizácii uvádza: „*Definuje sa pojem odborná starostlivosť, keďže návrh zákona tento pojem používa často. Cieľom vymedzenia tohto pojmu je ponúknuť základné pravidlo, ako tento pojem v spojení s jednotlivými ustanoveniami návrhu zákona vykladať.*“

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov správca je povinný vykonávať správcovskú činnosť s odbornou starostlivosťou, s využitím všetkých svojich skúseností a odborných vedomostí. Ak správca nemá potrebné skúsenosti alebo odborné vedomosti na riadne vykonanie niektorého úkonu správcovskej činnosti, je povinný požiadať o pomoc odborníka; ak vzhľadom na obťažnosť prípadu by pomoc odborníka nebola účelná alebo hospodárna,

je povinný odmietnuť výkon správcovskej činnosti alebo požiadať súd o odvolanie z funkcie v príslušnom konaní podľa osobitného predpisu.

Podstata sťažovateľkinej námietky spočíva v neexistencii okolností odôvodňujúcich aplikáciu výnimky ustanovenej v § 91 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii a nevysporiadaní sa so skutkovými okolnosťami, ktoré vyšli v konkurznom konaní najavo.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že výrok o potvrdení uznesenia okresného súdu sp. zn. 4 K 8/2016 z 26. januára 2018 založil na týchto skutočnostiach: „14. Súd prvej inštancie úplne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a odôvodnil v súlade so zrušujúcim uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31. 1. 2017. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a na doplnenie rozhodnutia uvádza:

15. Základom interpretácie zákona podľa judikatúry Ústavného súdu je prioritne zabezpečiť splnenie účelu zákona a tým je v danom prípade uspokojenie veriteľov v čo najväčšom rozsahu. Preto nie je prípustné, zákon interpretovať podľa pravidiel doslovného výkladu (viď. Nález Ústavného súdu IV. ÚS 294/2012).

16. Vzhľadom na uvedené má preto odvolací súd za to, že získaním finančných prostriedkov do konkurznej podstaty na základe výziev správcu došlo k naplneniu účelu Zákona o konkurze a reštrukturalizácii a to k zabezpečeniu finančných prostriedkov pre veriteľov. Ak by bol výklad taký, ako to upravuje ust. § 91 ods. 1 ZKR mohlo by v budúcnosti dôjsť k tomu, že by boli do zvolania prvej schôdze veriteľov pohľadávky premlčané, čo by malo za následok už nemožnosť získania týchto finančných prostriedkov do konkurznej podstaty.

17. Podľa názoru odvolacieho súdu správca zaslaním výziev konal s odbornou starostlivosťou. Svojím konaním (zasielaním výziev a získaním finančných prostriedkov do konkurznej podstaty v sume 94.321,17 eur) zabezpečil pre veriteľov finančné prostriedky, preto nie je možné považovať takýto postup správcu za porušenie zodpovednosti a konanie v rozpore so zákonom.“

Vzhľadom na skutočnosť, že krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 K 8/2016 z 26. januára 2018, považoval ústavný súd za potrebné citovať aj relevantnú časť odôvodnenia predmetného uznesenia okresného súdu:

„5. Okresný súd opätovne preskúmal návrh schôdze veriteľov na výmenu správcu konkurznej podstaty, obsah spisu ako aj samotný postup správcu, doplnil dokazovanie a na základe zistených skutočností dospel k nasledovným záverom:

6. Súd z vyjadrenia správcu zo dňa 12. 06. 2017 ako aj z priloženého výpisu histórie transakcií výpisu z účtu úpadcu a prehľadu v tabuľke o úhrade uvedených finančných prostriedkov zistil, že dlžníci úpadcu správcovi uhradili finančné prostriedky na základe výzvy správcu v celkovej výške ku dňu vyjadrenia správcu 94 321,17 Eur. Zároveň je tieto úhrady možné subsumovať pod speňažovanie majetku.

7. Podľa § 91 ods. 1 ZKR speňažovaním sa rozumie prevedenie všetkého majetku, ktorý podlieha konkurzu, na peňažné prostriedky v eurách na účel uspokojenia veriteľov. Za speňažovanie sa považuje aj zabezpečenie peňažnej hotovosti úpadcu, prijímanie plnení z úpadcových peňažných pohľadávok a odplatný prevod úpadcovho podniku alebo jeho časti.

8. Podľa § 46 ods. 1 ZKR nesplatené pohľadávky a záväzky úpadcu, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu a ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, sa od vyhlásenia konkurzu až do zrušenia konkurzu považujú za splatné, ak tento zákon neustanovuje inak; to platí rovnako pre podmienené pohľadávky, ktoré sa v konkurze uplatňujú prihláškou. Pohľadávky úpadcu spojené so záväzkom podriadenosti podľa osobitného predpisu, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu a ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, sa na účely konkurzu považujú za splatné až odo dňa ukončenia prevádzkovania úpadcovho podniku správcom po vyhlásení konkurzu.

9. Súd má za to, že prijímanie plnenia z pohľadávok, ktoré sa v zmysle ustanovení ZKR stali splatnými, nemožno považovať za závažné porušovanie povinností ustanovených ZKR práve naopak, výzvu na úhradu splatných pohľadávok súd považuje za postup správcu s odbornou starostlivosťou a zabezpečovanie prostriedkov na ďalšiu správu konkurznej podstaty a ochranu pohľadávok pred ich znehodnotením v zmysle ustanovení ZKR. Zároveň ide o konanie, ktoré nijakým spôsobom nepoškodzuje veriteľov.

10. Zákonnou povinnosťou správcu je podľa § 86 ods. 1 prvej vety ZKR vykonávať správu majetku podliehajúceho konkurzu s odbornou starostlivosťou tak, aby majetok bol dostatočne chránený pred poškodením, stratou, zničením alebo iným znehodnotením a aby výdavky na jeho správu boli vynakladané v nevyhnutnej miere po dôkladnom zvážení ich účelnosti a hospodárnosti.

11. Na základe vyššie uvedených skutočností súd rozhodol o odmietnutí návrhu schôdze veriteľov na výmenu správcu. Súd opätovne preskúmal konštatovanie veriteľov o opakovanom a závažnom porušení povinností správcom a dospel k záveru, že správca svoje povinnosti závažne neporušil, naopak, pri správe majetku dlžníka postupoval v súlade so zákonom a s odbornou starostlivosťou.“

Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu neobsahuje skutočnosti a právnu argumentáciu odôvodňujúcu aplikáciu výnimky ustanovenej v § 91 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Podstatnou v preskúmvanej veci je však skutočnosť vyhodnotenia konania správcu konkurznej podstaty ako konania s odbornou starostlivosťou v nadväznosti na účel a samotnú podstatu konkurzného konania, pričom krajský súd v napadnutom uznesení viedol svoju právnu argumentáciu práve týmto smerom.

Ústavný súd poukazuje na to, že účelom konkurzného konania je uspokojenie pohľadávok veriteľov s čo najvyššou mierou ich uspokojenia. Správca konkurznej podstaty má svojou činnosťou smerovať k naplneniu uvedeného účelu konkurzného konania.

K tvrdeniu sťažovateľky, že v prípade, ak okresný súd dospel k záveru (a krajský súd sa s uvedeným názorom stotožnil, pozn.), že zasielanie výziev dlžníkom úpadcu na úhradu ich záväzkov je speňažovaním majetku úpadcu podľa § 91 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, a prihliadajúc na implicitný zákaz speňažovania majetku úpadcu pred konaním prvej schôdze veriteľov, ktorý je obsiahnutý v § 91 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, objektívne nemožno dospieť k inému záveru ako tomu, že správca konkurznej podstaty povinnosti porušoval, ústavný súd uvádza, že nie každé porušenie povinností správcu konkurznej podstaty je dôvodom na jeho odvolanie konkurzným súdom.

Zákon o konkurze a reštrukturalizácii bližšie taxatívne nevymedzuje obsah jednotlivých povinností správcu konkurznej podstaty, ktorých porušenie môže byť dôvodom na jeho odvolanie. Je preto vecou všeobecných súdov, aby tieto relevantné zákonné ustanovenia o dôvodoch odvolania správcu aplikovali na každý konkrétny prípad individuálne s ohľadom na všetky zistené skutočnosti.

Ústavný súd uvádza, že z napadnutého uznesenia v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 4 K 8/2016 z 26. januára 2018 je zrejmé, že dlžníci úpadcu uhradili správcovi konkurznej podstaty finančné prostriedky v celkovej sume 94 321,17 €, ktoré boli zahrnuté do konkurznej podstaty a budú použité na uspokojenie veriteľov.

Okresný súd aj krajský súd na základe uvedeného dospeli k záveru, že prijímanie plnenia z pohľadávok, ktoré sa v zmysle zákona o konkurze a reštrukturalizácii stali splatnými, nemožno považovať za závažné porušenie povinností ustanovených zákonom o konkurze a reštrukturalizácii. Práve naopak, výzvu na úhradu splatných pohľadávok považujú za postup správcu konkurznej podstaty s odbornou starostlivosťou a zabezpečovanie prostriedkov na ďalšiu správu konkurznej podstaty a zároveň konštatovali, že ide o konanie, ktoré nijakým spôsobom nepoškodzuje veriteľov.

V kontexte citovaných zákonných ustanovení aj všetkých uvedených skutočností je zrejmé, že pokiaľ je krajský súd v napadnutom uznesení toho názoru, že konanie správcu konkurznej podstaty, ktorým získal finančné prostriedky do konkurznej podstaty, nemožno považovať za porušenie zodpovednosti konať s odbornou starostlivosťou, nemožno napadnuté uznesenie krajského súdu považovať za zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

Vo vzťahu k citovanej judikatúre najvyššieho súdu, ktorou sťažovateľ argumentuje vo svoj prospech (sp. zn. 3 Obdo 51/2014), ústavný súd uvádza, že sa zakladá na inom skutkovom a právnom základe, keď konajúce súdy vychádzali z porušenia povinností správcu konkurznej podstaty ustanovených v § 78 a 84 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, preto v prípade sťažovateľky nie je namieste ju aplikovať.

Pretože v danom prípade krajský súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a dostatočným spôsobom svoje závery odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnená námietka „*neodôvodnenosti a arbitrárnosti*“ odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu je zjavne neopodstatnená, takže nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2018